

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 października 2013r.,
skargi K. K., B. K., K. Z.,
R. K. oraz małoletnich O. i E. D. działających
przez matkę K. Z.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 14 września 2012r., wydanego
w sprawie z powództwa I. R.
przeciwko K. K., B. K., K. Z., R.K. oraz małoletnim O. i E. D. działającym
przez matkę K. Z.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej - Miasta P.
o eksmisję,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pozwani [...] reprezentowani przez przedstawiciela ustawowego K. Z. wnieśli o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 września 2012 r. wydanego w sprawie z powództwa I. R. o eksmisję.

Skarżący wywodzili, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia ponieśli szkodę w postaci pozbawienia możliwości użytkowania zajmowanego dotychczas lokalu co zrodziło konieczność poniesienia znacznych wydatków związanych z zaspokojeniem potrzeb mieszkaniowych przekraczających możliwości finansowe skarżących.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną jurysdykcyjną działalnością sądów powszechnych (art. 417¹ § 2 k.c.).

W myśl art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Skarga jako nadzwyczajny środek zaskarżenia jest instrumentem mocno sformalizowanym.

W złożonej skardze został całkowicie pominięty wywód na temat niemożliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w innym trybie. Skarżący nie powoływali się przy tym na wyjątkowe wypadki, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. niezbędne elementy skargi muszą wystąpić kumulatywnie, a ewentualny brak jednego z nich jest nieusuwalny i powoduje konieczność odrzucenia skargi bez wdrożenia postępowania

naprawczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., IV CNP 23/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, niepubl.).

Skarżący nie wypełnili również obowiązku uprawdopodobnienia powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia.

W orzecznictwie panuje jednolity pogląd, że dla uprawdopodobnienia wystąpienia szkody niezbędne jest dokonanie wyodrębnionego wywodu ze wskazaniem, że szkoda już nastąpiła oraz z określeniem jej zakresu i rozmiaru. Skarżący powinien nadto wykazać w skardze istnienie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2013 r., II CNP 74/12, niepubl.).

Podkreśla się też, że spełnienie przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki uprawdopodobnienia szkody wymaga, aby skarżący powołał w skardze nie tylko wszystkie znane mu fakty, świadczące o związku między zaskarżonym orzeczeniem a spowodowanymi jego wydaniem stratami lub utraconymi korzyściami, ale także wskazał dowody lub co najmniej ich surogaty, uwiarygodniające twierdzenie wyrządzenia szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., III CNP 2/13, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2013 r., V CNP 32/12, niepubl.).

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na mocy art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.